

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.516 van 5 november 2001
in de zaak A. 86.511/VII-23.642**

In zake : XXX,
 wonende te 2018 ANTWERPEN,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 3 september 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 1999;

Gelet op het arrest nr. 88.921 van 12 juli 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. HECTORS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 30 november 1998 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 7 april 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 augustus 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 7 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger, diende samen met zijn dochter D. G. (OV. 4.651.354) en haar minderjarig kind in België een eerste asielaanvraag in op 11 augustus 1997. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 12 maart 1998 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hierna zou hij met zijn dochter op 4 april 1998 naar Armenië zijn teruggekeerd en op 23 november 1998 opnieuw zijn gevlucht om op 30 november 1998 opnieuw in België asiel te vragen. Ditmaal beweren ze hun echte identiteit te gebruiken, hetgeen ze bij hun vorige asielaanvraag niet deden, om te verbergen dat ze reeds in Duitsland asiel hadden gevraagd.

Betrokkene en zijn dochter zouden bij hun terugkeer in Armenië op 11 april 1998 hebben vastgesteld dat betrokkenes woning door de overheid geprivatiseerd werd en verkocht en zouden hierop vernomen hebben zich in dit verband te moeten wenden tot Hovhanisian, politieinspecteur in Abovian, Betrokkene zou sindsdien bij zijn vriend C. zijn ingetrokken terwijl betrokkenes dochter en haar kind bij haar moeder zouden gaan wonen zijn, in het dorp Elar in de woning van verre familie. 's Anderendaags (12 april 1998) zou betrokkene naar Hovhanisian zijn gegaan om inlichtingen te verkrijgen. Betrokkene zou zijn gedwongen een document te tekenen dat stelde dat hij afstand deed van de rechten op zijn woning. Betrokkene zou dit hebben geweigerd waarop hij

gedurende drie dagen zou opgesloten en geslagen zijn waarop hij uiteindelijk toch zou hebben getekend. Betrokkene zou op 10 april 1998 zijn vrijgelaten en gevraagd niet ver weg te gaan, daar hij nog een ander document zou moeten ondertekenen. Dezelfde dag zou betrokkene met C. klacht zijn gaan neerleggen bij de rechtbank van Abovian, waar hen zou gezegd zijn na twee dagen terug te komen. Daar er na twee dagen nog geen resultaat zou geweest zijn, zouden betrokkene en C. een schriftelijke klacht zijn gaan neerleggen bij het Hooggerechtshof in Yerevan. Ook daar zou men hem gezegd hebben na twee dagen terug te komen, hetgeen echter evenmin resultaat zou hebben opgeleverd. Betrokkene zou zich op 21 april 1998 (ot de parlementariër Sadojan gericht hebben, doch deze zou betrokkene op 25 april 1998 hebben laten weten niets te kunnen doen. Betrokkene zou Hovhanisian thuis opgezocht hebben om hem zijn mening te zeggen. Tussen beiden zou een gevecht zijn ontstaan, waarbij betrokkene Hovhanisians arm zou gebroken hebben. Na april 1998 zou betrokkene niets meer hebben gehoord, niet meer zijn geconvoceerd en geen problemen in dit verband meer hebben gekend. Betrokkene zou op 23 november 1998 niet zijn dochter en haar kind uit Armenië zijn gevlucht, op 30 november 1998 in België aangekomen -lijn en vroeger dezelfde dag asiel aan. Om financiële redenen iouden betrokkenes vrouw en zoon mei zijn meegevlucht Betrokkene is in het bezit van zijn rijbewijs en een politieconvocatie.

De geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen wordt volledig ondermijnd doordat zijn verklaringen algelegd op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tegenstrijdig met de verklaringen van zijn dochter D. G. anderzijds. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij op 12 april 1998, daags na zijn aankomst in Armenië naar politie-inspecteur Hovhanisian ging, dat hij drie dagen werd opgesloten en gedwongen werd een document te tekenen dat stelde dat betrokkene afstand deed van de rechten op zijn woning. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene in dit verband echter dat hij op 8 juni 1998 werd geconvoceerd door Hovhanisian, drie dagen werd opgesloten en werd gedwongen een document te tekenen waarin hij bekende landverraad te hebben gepleegd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene in oktober 1998 een tweede convocatie van Hovhanisian te hebben gekregen, waar hij echter niet op inging. Dit druist volledig in tegen betrokkenes verklaring op het Commissariaat-generaal waarin hij uitdrukkelijk stelt na april 1998 niets meer te hebben gehoord, niet meer te zijn geconvoceerd en ook geen problemen meer te hebben gekend. Betrokkenes dochter verklaarde op het Commissariaat-generaal dan weer dat haar vader op 8 juni 1998 door de politie werd geconvoceerd en gedurende enkele dagen werd vastgehouden. ook verklaarde ze dat zij en haar vader tot hun vertrek in november 1998 werden bedreigd door onbekenden, die soms een politie-uniform droegen, met de bedoeling dat haar vader zijn klachten zou intrekken.

Bovendien stroken betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal niet met de door hem voorgelegde politieconvocatie. Het betreft namelijk een uitnodiging van inspecteur Hovhanisian waarin betrokkene verzocht wordt zich op 2 oktober 1998 bij hem aan te bieden. Betrokkene verklaart op het Commissariaat-generaal echter niet meer te zijn geconvoceerd na april 1998 daar men zijn adres niet kende. Op het door betrokkene voorgelegde document staat bovendien betrokkenes adres vermeld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep tot nietigverklaring ten haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij ter terechtzitting hierover geïnterpelleerd afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in diezelfde memorie van antwoord verder nog opwerpt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat, zoals hierna zal blijken, deze exceptie ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de commissaris-generaal op basis van de verhoorverslagen onmogelijk tot de vaststelling kon komen dat het asielrelaas van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat, de verzoekende partij betoogt dat, vermits de vragen niet gedetailleerd worden opgenomen in de verhoorverslagen, het nooit echt duidelijk is op welke vraag de asielzoeker geantwoord heeft en of de gestelde vragen tijdens de verschillende interviews wel dezelfde waren; dat volgens de verzoekende partij dan ook niet kan worden besloten dat de antwoorden tegenstrijdig zijn; dat de verzoekende partij tenslotte opwerpt dat het vaststellen van tegenstrijdigheden niet voldoende is om te besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag, maar dat opzet vereist is;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt ten tijde van zijn onderzoek van het dringend beroep, de commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden, verward zijn of onsamenhangend;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden eenduidig zijn; dat niet kan ingezien worden hoe een wijziging in de vraagstelling aan de basis zou kunnen liggen van dergelijke contradicties; dat de verzoekende partij verder geen enkele poging onderneemt om de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren; dat de commissaris-generaal redelijkerwijze en in overeenstemming met artikel 52 van de Vreemdelingenwet kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel betoogt dat de rechten van verdediging zijn geschonden, doordat zij tijdens het interview niet werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden en bijgevolg niet de gelegenheid kreeg om ze recht te zetten, of er uitleg over te geven;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit beginselop het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken van toepassing is; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat de commissaris-generaal bovendien niet verplicht is tijdens het verhoor de kandidaat-vluchtelingen te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.